

E-mail din 27 noiembrie 2014

Unde dai și unde crapă

Scumpă Getta,

Mă bucur că ai sosit acasă cu bine și sper că ai recuperat după voiajul transatlantic. Acum povestea promisă.

1973 era anul când am absolvit liceul, am dat bacalaureatul și am reușit la admitere la Facultatea de Chimie Industrială, Secția Tehnologie Organică. În septembrie al aceluiași an am emigrat, împreună cu mama și unchiul meu din partea mamei, în Canada, deci nu am mai început studiile universitare la Timișoara.

În următorii 39,5 ani nu am menținut nici o legătură cu colegii de la liceu. În mare parte era vina mea, deși, ca să-mi dau circumstanțe atenuante, să ții legătura pe vremea aceea nu era de loc ușor. Neexistând internetul eram nevoiți să ne scriem scrisori, dar scriindu-le aș fi putut cauza neplăceri prietenilor. Să obținem legătura telefonică cu România, pe vremea lui Ceaușescu dura mai multe ore, câteodată toată noaptea. Bineînțeles că tovarășii aveau nevoie de timp ca să pregătească toate aparatele de ascultare.

În fine, după mulți ani, după un blackout complet de comunicație între foștii colegi de clasă și mine, am început să-mi pun întrebări: Oare ce mai face Mirela? Ce s-o fi ales din Ioana? Nu aveam de unde ști, deoarece nu mai aveam adresele, numerele de telefon sau numele lor actuale (după soț).

În februarie 2013 am primit un email de la fosta mea secretară, de la cabinetul dentar pe care îl vândusem în 2010. O doamnă din Canada (necunoscută mie) voia să ia legătura cu mine, din partea unei foste colege de liceu care actualmente trăiește în Germania. Colega se numea Edith S. Bineînțeles că m-am bucurat să iau legătura cu aceasta doamnă care mi-a retransmis mailul Edithei, care ma căuta pentru că foștii mei colegi de liceu organizau reuniunea noastră de 40 de ani.

Prin Edith am luat legătura cu organizatorul întâlnirii și scurt timp după, am avut adresele email și telefoanele mai tuturor foștilor colegi, inclusiv Ioana și Mirela. Azi corespundez cu mulți dintre ei.

O întrebare nerezolvată a rămas totuși în capul meu. Cum au reușit colegii să mă găsească?! De unde cunoșteau numele meu actual?! Nu aveam răspuns.

Pe 25 mai 2013 am fost prezentă la întâlnirea de 40 de ani (cu câteva zile înainte de reuniunea evreilor din Timișoara). Am fost foarte emoționată să-mi revăd colegii după atâția ani! Pe mulți nu i-am mai recunoscut, dar în timpul zilei și a serii petrecute împreună (fără parteneri!) mi-am adus aminte de toți. Ceea ce m-a

impresionat a fost cât de mulți au venit. Mai toți au făcut o carieră frumoasă și cam o treime trăiește în vest. M-am simțit foarte mândră de clasa mea. M-am simțit de parcă n-aș fi fost niciodată plecată. Mi s-a părut că ceasul s-a dat înapoi 40 de ani!

În timpul banchetului am aflat câtă osteneală și-au dat colegii ca să mă găsească. Mirela s-a dus la comunitatea evreilor unde a cerut informații despre mine în Canada, dar fără succes. Până la urmă, colegii timișoreni s-au adresat unui alt fost coleg, mai versat în internet: Ladislau S. care trăiește în Germania și este chirurg. Ladislau m-a găsit!

Unde crezi că a dat de mine?

<
<
<
<
<
<
<
<

Pe situl bjt! Pe lista donatorilor pentru cimitir eu apar și sub numele de fată: Vera Varadi (Schegerin). Este singurul loc pe internet unde apar și sub numele de fată. De acolo treaba era mai ușoară: Ladislau a găsit situl fostului meu cabinet, încă asociat cu numele meu actual (Dr. Varadi).

Getta, am vrut să-ți scriu pentru că simt că bjt și tu în special ați avut o contribuție la întâlnirea aceasta, o contribuție care depășește scopul declarat al revistei bjt. Îți mulțumesc!

Vera

P.S.

După cum vezi nu mă mai pot ascunde! Colegii au lansat Operația Schegerin!

Dragă Vera,

Este o mare mulțumire pentru noi, Irina și cu mine, că revista noastră bjt își lărgeste sfera de influență! Nu mai puțin ne satisface dovada că merită să fii generos (în acest caz, donații pentru întreținerea cimitirului)!

Getta și Irina